

MIJN TORENLIED

DOOR

MARTIN PERMYS.

I.

Eens zijn de nevelen losgeschoven:
Zij gleden aan en golfdén zacht
Zwevend tusschen de takken, en boven
De smalle gracht.

Eén van hen kwam van verre — daar ergens
Waar 't Leven opstaat, blank en broos —
Tot hij dien avond, na hemelen zwervens,
Den toren koos.

En hij is om de stem der klokken gegleden
Waar 'k met mijn woorden onder ging,
En sedert draag ik de ziel der steden,
En 'k zing, en 'k zing!

Mijn lied, het werd uit den nevel geboren,
Toen 't één maal zich zóó hoog verhief,
Mijn lied en mijn lief, wij hebben den toren
Als kindren lief.

II.

Eens meende ik, dat het zwart van de nachten
Mijn hart verkilde en zwaar begroef;
O! 'k weet nu: de ziel, en niet de grachten,
Is blijde of droef!

Ik heb de ziel der rustende steden,
Ik heb het goede torenlied;
Trager gaan mijn fluistrende schreden
En wekken niet.

Ik ben de ziel en de fiere drager
Der blijde stilte en des gezangs:
Trager gaan mijn voeten, — al trager
Mijn grachten langs.

O ja! nu worden de wegen breeder,
Nu 't leven weder naast mij schrijdt,
Nu zien ook de doode dingen weder
Mijn teederheid.

Ik delf, zoo diep mijn ziel kan delven,
De vreugd, bij mij te feest te zijn!
En 'k hoef voor geen dag, en niet voor mijzelf
Bevreesd te zijn.

Want 'k breng als drager, als fiere drager
Der blijde stilte en des gezangs
Mijn leven inniger, — al maar trager
Mijn grachten langs....
